

Но какво ще стане съ Регина? Сърдцето му затупа при тая мисъл. Тя нѣмаше никакво понятие за онуй, което го заплашваше. Отъ Бѣдни-вечеръ насамъ той говорѣше съ нея само по необходимостъ и говорѣше сурово и повелително. Когато я гледаше, нѣщо се повдигаше въ гърлото му, а когато мислѣше за нея, задушваше грѣдитѣ му нѣ-какво прѣдчувствие за бѣдно нещастие.

По цѣли нощи той безпокойно се мѣташе на леглото. Тя не мърдаше отъ своя кѣтъ. Чинѣше му се, че тя дълбоко заспиваше въ сѣщата минута, щомъ се проснѣше на своето легло, но дишаше тихо, поривисто, а отъ врѣме на врѣме отъ грѣдитѣ ѝ се изтрѣгваше по нѣкоя дълбока, сдържана въздишка.

Нима и тя не спѣше? Нима и тя се услужваше?

По такъвъ начинъ настѣпи денѣтъ, когато трѣбваше да се рѣши съдбата на Болеслава. На съзване най-послѣ той заспа. Събуди го динѣтъ, чийто вѣлма се промѣкваша изподъ вратата на подслона, кадѣто бѣше направилъ една врѣменна печка, чакайки да се поправи врѣмето и му позволи да направи стѣкления покривъ.

Бѣше единъ слънчевъ, ясенъ, студенъ день. Дървеса бѣха покрити съ сѣвбристъ скрежъ, а по бѣлия снѣгъ се мѣркаше мека пурпурна свѣтлина.

Прѣзъ всичкото врѣме подиръ обѣдъ Болеславъ нареждаше своитѣ книжя. Трѣбваше да се унищожи всичко, което компрометираще неговия баща: ако днесъ го тикнатъ въ затвора, утрѣ чужди рѣцѣ ще ровятъ въ тие купища книги.

Той вече държеше въ рѣцѣтъ си писмата, за да ги хвърли въ огъня, но изведиъжъ прѣмисли, е ако сериозно се е нагърбилъ съ вината на своя баща, не бива нищо да скрие, за да облекчи своя товаръ. Не е достойно за него да обезобразява истината. По-добрѣ да загине въ позоръ, нежели да основе живота си и своята честь на лъжа.